ECLI:LV:RAT:2020:0915.11520054218.3.S

Krimināllieta Nr. 11520054218
Lietvedības Nr. KA04-0302-20/13

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2020. gada 15. septembrī

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Diāna Dumbre,
tiesnese Signe Kalniņa,
tiesnese Aina Nicmane,
piedaloties prokurorei Lāsmai Zebuliņai,

atklātā tiesas sēdē iztiesāja krimināllietu saistībā ar apsūdzētā /pers. E/, personas kods /personas kods/, aizstāvja Dzintara Kausa apelācijas sūdzību par Rīgas rajona tiesas 2019. gada 16. decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

Ar Rīgas rajona tiesas 2019. gada 16. decembra spriedumu /pers. E/ atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā, un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 3 (trīs) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55. pantu brīvības atņemšanas sods noteikts nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 3 (trīs) gadiem.

Piedzīta no /pers. E/ par labu /pers. G/
materiālā kaitējuma kompensācija par ārstniecības izdevumiem 209,92 EUR (divi simti deviņi *euro*, 92 centi),
par kriminālprocesā saņemto juridisko palīdzību 997,73 EUR (deviņi simti deviņdesmit septiņi *euro*, 73 centi),
un morālā kaitējuma kompensācija 14 000 EUR (četrpadsmit tūkstoši *euro*).

Pārējā daļā – par summu 621 673,12 EUR (seši simti divdesmit viens tūkstotis seši simti septiņdesmit trīs *euro*, 12 centi) – /pers. G/ kompensācija nenoteikta.

Saskaņā ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. E/ atzīts par vainīgu Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā, t.i., par to, ka, 2018. gada 14. jūlijā, vadot transportlīdzekli, pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu prasības, kā rezultātā nodarīja cietušajam smagus miesas bojājumus.

Par Rīgas rajona tiesas 2019. gada 16. decembra spriedumu apelācijas sūdzību daļā par noteikto materiālo un nemateriālo kompensāciju apmēriem, un daļā par papildsoda – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību atņemšanas termiņu iesniedzis apsūdzētā aizstāvis Dz.Kauss.

Aizstāvis lūdz atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajam noteikto papildsoda piemērošanas termiņu, vadītāja tiesību atņemšanas termiņu samazinot, atcelt daļā par noteikto morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, nosakot to apsūdzētā atzītajā apmērā un atcelt daļā par noteikto pienākumu segt ārstēšanās izdevumus 209,92 EUR, šajā daļā kompensāciju nenosakot.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais uzturēja aizstāvja apelācijas sūdzību atbilstoši tajā norādītajai motivācijai un lūdza to apmierināt.

Aizstāvis Dz.Kauss savu apelācijas sūdzību uzturēja, lūdza to apmierināt.

Cietušais /pers. G/ apelācijas instances tiesas sēdē norādīja, ka pirmās instances tiesas spriedums ir atstājams negrozīts.

Viedokli par apelācijas sūdzību ar lūgumu par tās pilnā apmērā noraidīšanu, tiesas kolēģijai iesniegusi arī cietušā pārstāve zvērināta advokāte Rada Matjušina (12.–14.lapa).

Prokurore L.Zebuliņa apelācijas sūdzību neatzina par pamatotu, lūdza to noraidīt un atstāt negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi krimināllietas materiālus apelācijas sūdzības robežās un uzklausījusi procesā iesaistītās personas, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija (turpmāk – tiesas kolēģija) atzīst, ka apelācijas sūdzība ir apmierināma daļēji. Pirmās instances tiesas spriedums ir atceļams daļā par apsūdzētajam noteikto papildsodu pēc Krimināllikuma 260. panta otrās daļas, par morālā kaitējuma 14 000 EUR (četrpadsmit tūkstoši *euro*) piedziņu. Šajā daļā taisāms jauns nolēmums, pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Tiesas kolēģija atzīst, ka apsūdzētā noziedzīgās darbības kvalificētas pareizi, viņa vaina noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, kas paredzēts Krimināllikuma 260. panta otrajā daļā, ir konstatēta ar lietā esošiem pierādījumiem, pamatoti šajā daļā tiesas izmeklēšanā saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 499. pantu nav veikta pierādījumu pārbaude. Pirmās instances tiesas spriedums šajā daļā nav apstrīdēts, tā pārvērtēšanai nav pamata.

Tiesas kolēģija atzīst, ka krimināllietas iztiesāšana notikusi pilnībā ievērojot procesuālo kārtību, dodot apsūdzētajam iespēju pilnvērtīgi izmantot likumā piešķirtās tiesības.

Aizstāvis lūgumu atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par apsūdzētajam noteikto papildsoda piemērošanas termiņu, vadītāja tiesību atņemšanas termiņu samazinot, pamatojis ar to, ka procesuālais drošības līdzeklis nav sods. Pirmstiesas procesā procesa virzītāja ar 2018.gada 20.augusta lēmumu /pers. E/ noteica transportlīdzekļu vadīšanas tiesību aizliegumu, kuru 2019.gada 18.jūnijā atcēla prokurors, tādējādi pirmstiesas procesā /pers. E/ jau desmit mēnešus ir bijusi liegta iespēja piedalīties ceļu satiksmē. Pirmās instances tiesa aizstāvja lūgumu ņemt vērā šī lieguma termiņu, nosakot apsūdzētajam papildsoda termiņu, nav vērtējusi.

Tiesas kolēģija atzīst par pamatotu aizstāvja lūgumu par apsūdzētajam noteiktā papildsoda – transportlīdzekļa vadīšanas tiesību termiņa samazināšanu.

Tiesas kolēģija konstatē, ka ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas pārvaldes Satiksmes noziegumu izmeklēšanas biroja galvenās inspektores, majores 2018.gada 20.augusta lēmumu par drošības līdzekļa piemērošanu nolemts kā drošības līdzekli pret aizdomās turēto /pers. E/ piemērot uzturēšanās noteiktā vietā un noteiktas nodarbošanās aizliegumu – vadīt visa veida transportlīdzekļus (1.sējuma 30.lapa).

Ar Rīgas rajona prokuratūras prokurora 2019. gada 18. jūnija lēmumu par drošības līdzekļa atcelšanu, ievērojot Kriminālprocesa likuma 389. panta pirmās daļas 2. punktā noteikto, ka drošības līdzekļi un tiesību ierobežojumi par mazāk smagu noziegumu ir jāatceļ deviņu mēnešu laikā, nolemts atcelt inspektores 2018. gada 20. augusta lēmumu par drošības līdzekļu – uzturēšanos noteiktā vietā un noteiktas nodarbošanās aizliegums – vadīt visa veida transportlīdzekļus (1.sējuma 111.lapa).

Kriminālprocesa likuma 243. panta pirmās daļas 3. punktā kā viens no drošības līdzekļiem paredzēts noteiktas nodarbošanās aizliegums.

Kriminālprocesa likuma 254. panta pirmā un otrā daļa noteic, ka noteiktas nodarbošanās aizliegums ir ar procesa virzītāja lēmumu noteikts ierobežojums aizdomās turētajam vai apsūdzētajam uz laiku veikt noteikta veida nodarbošanos (darbības) vai pildīt konkrēta amata (darba) pienākumus. Lēmumu par noteiktas nodarbošanās aizliegumu nosūta izpildei personas darba devējam vai citai attiecīgai institūcijai.

Augstākā tiesa 2015. gada 15. aprīļa lēmumā Nr. SKK-0067-15 atzinusi, ka pirmstiesas kriminālprocesā personai noteiktais aizliegums vadīt visu veidu transportlīdzekļus nav Kriminālprocesa likuma 254. pantā paredzētais drošības līdzeklis – noteiktas nodarbošanās aizliegums. Kasācijas instances tiesa atzina, ka minētās likuma normas jēga ir aizliegt personai pildīt noteikta amata pienākumus, nodarboties ar uzņēmējdarbību vai kādu citu pastāvīgu profesionālu darbību, lai novērstu iespēju šai personai saistībā ar savu pastāvīgo nodarbošanos turpmāk izdarīt tāda paša rakstura noziedzīgu nodarījumu *(pieejams: https://manas.tiesas.lv/eTiesasMvc/lv/nolemumi).*

Turklāt kā norādīts šajā Augstākās tiesas lēmumā, gadījumos, kad noziedzīgs nodarījums izdarīts pret ceļu satiksmes drošību, piemērojams speciālais likums, t.i., Ceļu satiksmes likums.

Noziedzīga nodarījuma izdarīšanas laikā Ceļu satiksmes likuma 30. panta pirmā daļa noteica, ka transportlīdzekļu vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegumu nosaka Valsts policijas amatpersona transportlīdzekļa vadītājam, kurš alkohola reibumā, narkotisko vai citu apreibinošu vielu ietekmē ir izdarījis noziedzīgu nodarījumu pret ceļu satiksmes drošību, par kuru var saukt pie kriminālatbildības, vai izdarījis pārkāpumu, par kuru paredzēta transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšana. Šādā gadījumā transportlīdzekļa vadītājam ir aizliegts izmantot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības un viņa transportlīdzekļa vadītāja apliecība aizturama līdz laikam, kad Valsts policijas amatpersona vai procesa virzītājs krimināllietā pieņem attiecīgu lēmumu (panta redakcija no 13.07.2011.–22.05.2019.).

Šādos apstākļos tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētajā gadījumā aizliegums /pers. E/ vadīt visu veidu transportlīdzekļus nav atzīstams par drošības līdzekli, bet atzīstams par tiesību ierobežojumu, kuru varēja piemērot saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 30.panta noteikumiem.

Tiesas kolēģija uzskata, ka nosakot /pers. E/ sodu, pirmās instances tiesai bija jāņem vērā fakts, ka ar procesa virzītāja lēmumu viņam bija noteikts aizliegums vadīt visu veidu transportlīdzekļus.

Krimināllikuma normas nenoteic, ka pirmstiesas kriminālprocesā piemērotais tiesību ierobežojums būtu jāieskaita noteiktajā papildsodā, tomēr konkrētajā lietā ir jāievēro Kriminālprocesa likuma 1.pantā noteiktais šā likuma mērķis, t.i., jānodrošina efektīva Krimināllikuma normu piemērošana un krimināltiesisko attiecību taisnīgs noregulējums bez neattaisnotas iejaukšanās personas dzīvē, kā arī Kriminālprocesa likuma 15.pantā garantētās tiesības uz taisnīgu tiesu.

Ievērojot Augstākās tiesas 2015.gada 15.aprīļa lēmumā Nr. SKK-0067-15 minēto atziņu, ka nosakot papildsodu, ir ņemams vērā personai iepriekš noteiktais tiesību ierobežojums, tiesas kolēģija atzīst, apstākļos, ka /pers. E/ pirmstiesas izmeklēšanā 9 mēnešus un 28 dienas, t.i., no 2018.gada 20.augusta līdz 2019.gada 18.jūnijam jau bija noteikts tiesību ierobežojums – aizliegums vadīt visu veidu transportlīdzekļus, viņam ar pirmās instances tiesas spriedumu noteiktais papildsods ir samazināms par 10 mēnešiem.

Tiesas kolēģija, vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto saistībā ar noteiktajām kaitējuma kompensācijām, ņem vērā judikatūrā (*Augstākās tiesas 2020.gada 21.janvāra lēmums lietā Nr. SKK-1/2020 (ECLI:LV:AT:2020:0121.11181142713.5.L)*) nostiprinātās atziņas, ka:

1)Kaitējuma kompensācijas saņemšanas kārtības regulējums cietušajiem, kas par tādiem atzīti noziedzīgajā nodarījumā, kas saistīts ar ceļu satiksmes noteikumu un transportlīdzekļu ekspluatācijas noteikumu pārkāpšanu (Krimināllikuma 260.pants), būtiski atšķiras no vispārējās Kriminālprocesa likumā noteiktās kārtības, jo šajos gadījumos kaitējuma kompensācijas veidu, apmēru un saņemšanas kārtību regulē arī speciālais likums (OCTA likums) un saskaņā ar to izdoti Ministru kabineta noteikumi;

2) kriminālprocesā no vainīgā var tikt piedzīti tie zaudējumi, kuri netiek atlīdzināti saskaņā ar OCTA likumu, vai kuri pārsniedz OCTA likumā un saskaņā ar to izdotajos normatīvajos aktos noteikto apdrošinātāja atbildības limitu. Pārējos gadījumos kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā nenoteic.

Aizstāvis savu lūgumu atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par noteikto pienākumu segt ārstēšanās izdevumus 209,92 EUR un šajā daļā kompensāciju nenoteikt pamatojis ar to, ka apdrošinātājs ir atteicies cietušajam šos izdevumus kompensēt, jo uzskatīja, ka iegādātie preparāti nav ārstniecības līdzekļi, ir apmeklēti speciālisti, kuras nav ārstniecības personas. Aizstāvis norāda, ka cietušais nav izmantojis tiesību vērsties pie apdrošinātāja vai Transportlīdzekļu apdrošinātāju biroja ar lūgumu pārskatīt pieņemto lēmumu. Turpretī tiesa, bez pamatojuma, ir lēmusi, ka šos izdevumus veido iegādātie medicīniskie preparāti, homeopātiskie līdzekļi, psihologa apmeklējumi, vitamīni un veiktās analīzes, un tie ir attiecināmi uz ceļu satiksmes negadījuma rezultātā radīto traumu ārstēšanās līdzekļiem, veselības uzlabošanu pēc avārijas. Aizstāvis uzskata, ka pirmās instances tiesas lēmums par izdevumu 209,92 EUR piedziņu, ir kļūdains.

Tiesas kolēģija nepiekrīt, ka pirmās instances tiesas lēmums par izdevumu 209,92 EUR piedziņu no apsūdzētā par labu cietušajam, ir izlemts bez pamatojuma un ir kļūdains.

Tiesas kolēģija secina, pirmās instances tiesa savu lēmumu par materiālā kaitējuma kompensācijas par ārstniecības izdevumiem 209,92 EUR piedziņu par labu cietušajam ir pamatojusi.

Pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ka izvērtējot pieteikto kompensāciju daļā, kurā apdrošinātājs ir atteicis izmaksāt atlīdzību – 209,92 EUR – atzīst, ka iegādātie medicīniskie preparāti, homeopātiskie līdzekļi, apmeklētais psihologs, vitamīni un veiktās analīzes, ir attiecināmi uz cietušajam /pers. G/ ceļu satiksmes negadījuma rezultātā radīto traumu ārstēšanās līdzekļiem, veselības uzlabošanu pēc avārijas. Tādēļ šajā daļā kompensācijas pieteikums ir pamatots un no notiesātā ir piedzenami šie ārstēšanās izdevumi 209,92 EUR apmērā, kuru izmaksu ir atteikusi apdrošināšanas kompānija, t.i., tie zaudējumi, kuri netiek atlīdzināti saskaņā ar OCTA likumu.

Tiesas kolēģija pirmās instances tiesas norādīto pamatojumu par nepieciešamību piedzīt no apsūdzētā par labu cietušajam ārstniecības

izdevumus 209,92 EUR, atzīst par pareizu un pietiekamu. Tiesas kolēģija piekrīt, ka minētie izdevumi ir attiecināmi uz cietušajam noziedzīga nodarījuma rezultātā radīto seku novēršanu, tie radušies iegādājoties dažādus līdzekļus ceļu satiksmes negadījuma rezultātā radīto traumu ārstēšanai, lai tādējādi uzlabotu veselības stāvokli pēc avārijas.

Aizstāvis savu lūgumu atcelt pirmās instances tiesas spriedumu daļā par noteikto morālā kaitējuma kompensācijas apmēru un noteikt to apsūdzētā atzītajā apmērā pamato ar to, ka izskatāmajā gadījumā apdrošinātāja aprēķinātais un izmaksātais kompensācijas apmērs par personai nodarīto kaitējumu nav samērojams ar apdrošinātāja atbildības limitu, līdz ar to ir pamats uzskatīt, ka visu /pers. G/ kompensācijas pieteikumā norādīto zaudējumu ir pienākums atlīdzināt apdrošinātājiem. Līdz ar to aizstāvis uzskata, ka lietā ir izdarīts pārsteidzīgs secinājums, ka kompensācijas pieteikums daļā par morālo aizskārumu 50 000 EUR ir apmierināms daļēji un no apsūdzētā ir piedzenami 15 000 EUR.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pastāv apstākļi, kas ir par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai daļā par morālā kaitējuma 14 000 EUR (četrpadsmit tūkstoši *euro*) piedziņu un morālā kaitējuma kompensācija šajā daļā nav nosakāma.

No Sauszemes transportlīdzekļu īpašnieku civiltiesiskās atbildības obligātās apdrošināšanas (turpmāk – OCTA) likuma 19.panta pirmās un otrās daļas secināms, ka ceļu satiksmes negadījuma rezultātā personai var tikt nodarīti materiālie un nemateriālie zaudējumi.

OCTA likuma 19.panta otrā daļa (panta redakcijā no 2004.gada 1.maija līdz 2019.gada 30.aprīlim) noteica, ka ceļu satiksmes negadījumā personai nodarītie nemateriālie zaudējumi ir zaudējumi, kas saistīti ar sāpēm un garīgām ciešanām sakarā ar:

1) cietušās personas fizisku traumu;

2) cietušās personas sakropļojumu, invaliditāti;

3) apgādnieka, apgādājamā vai laulātā nāvi;

4) apgādnieka, apgādājamā vai laulātā 1.grupas invaliditāti.

OCTA likuma 19.panta otrā daļa (panta redakcijā no 2019.gada 1.maija) noteic, ka ceļu satiksmes negadījumā personai nodarītie nemateriālie zaudējumi (morālais kaitējums) ir zaudējumi, kas saistīti ar sāpēm un garīgām ciešanām sakarā ar:

1) cietušās personas fizisku traumu;

2) cietušās personas sakropļojumu, invaliditāti;

3) apgādnieka, apgādājamā vai laulātā nāvi;

4) apgādnieka, apgādājamā vai laulātā 1.grupas invaliditāti.

Tiesas kolēģija secina, ka ar grozījumiem, kas izdarīti ar 14.03.2019. likumu, OCTA likuma 19.panta otrajā daļā papildinot otrās daļas ievaddaļu pēc vārdiem "nemateriālie zaudējumi" ar vārdiem "(morālais kaitējums)", likumdevējs ir precizējis, ka personai ceļu satiksmes negadījuma rezultātā ir nodarīti "nemateriāli zaudējumi" jeb "morālais kaitējums"

No krimināllietas materiāliem redzams, ka cietušais pieteicis kaitējuma kompensāciju par fiziskām ciešanām 50 000 EUR un morālo aizskārumu 50 000 EUR (1.sējuma 138.-142.lapa).

Tiesas kolēģija konstatē, ka pirmās instances tiesa šādā secībā arī lēmusi par pieteiktajām kaitējuma kompensācijām, t.i., atsevišķi lēmusi par kompensāciju saistībā ar fiziskām ciešanām un atsevišķi par morālo aizskārumu.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesai par personai nodarītajiem nemateriālajiem zaudējumiem jeb morālo kaitējumu, bija jālemj vienkopus, nevis katru pieteikuma sadaļu vērtējot atsevišķi.

Līdz ar to tiesas kolēģija atzīst, ka cietušais lietā ir pieteicis kaitējuma kompensāciju par nemateriāliem zaudējumiem jeb morālo kaitējumu – 100 000 EUR.

Pirmās instances tiesa pamatoti konstatēja, ka apdrošinātājs 2019.gada 12.augustā pieņēmis lēmumu par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu Nr./numurs/sakarā ar nemateriālajiem zaudējumiem dēļ cietušās personas fiziskas traumas 18 511,50 EUR apmērā, 2019.gada 23.augustā pieņēmis lēmumu par apdrošināšanas atlīdzības izmaksu Nr./numurs/ sakarā ar nemateriālajiem zaudējumiem dēļ cietušās personas fiziskas traumas 2257,50 EUR apmērā (1. sējuma 183., 184.lapa). Pirmās instances tiesa atzina, ka kopējā izmaksātā summa par nemateriālajiem zaudējumiem ir 20 769 EUR.

Pirmās instances tiesa apstākļos, ka apdrošināšanas atlīdzības lietā Nr./numurs/ pieņemtajos lēmumos nav norādīts, ka lietas ir slēgtas vai, ka būtu izmaksāts apdrošināšanas atlīdzības maksimālais apmērs šajā lietā, atzinusi, ka nav pamats izlemt jautājumu par kaitējuma kompensācijas piedziņu no apsūdzētā, kas saistīts ar cietušā fiziskajām ciešanām. Līdz ar to atzina, ka cietušajam pieteiktā kaitējuma kompensācija par fiziskām ciešanām 50 000 EUR nav nosakāma.

Savukārt par pieteikto kaitējuma kompensāciju par morālo aizskārumu 50 000,00 EUR apmērā, pirmās instances tiesa atzina, ka šajā daļā pieteiktā kaitējuma kompensācija apmierināma daļēji. Pirmās instances tiesa, izvērtējot Kriminālprocesa likuma 352.pantā norādītos kompensācijas apmēra noteikšanas kritērijus, atzina, ka tā ir nosakāma 15 000 EUR apmērā. Šādu summu tiesa atzinusi par samērīgu ar nodarījumu un cietušajam nodarīto morālā aizskārumu dziļumu. Pirmās instances tiesa ņēmusi vērā apstākli, ka apsūdzētais līdz tiesas izmeklēšanas pabeigšanai ir atlīdzinājis cietušajam kompensāciju 1000 EUR apmērā. Tādējādi no /pers. E/ piedzinusi kaitējuma kompensācijas summu par morālo aizskārumu ir 14 000 EUR.

Apelācijas instances tiesā tika iesniegts izraksts no bankas, kur redzams, ka apsūdzētais laika periodā no 2020.gada janvāra līdz septembrim cietušajam samaksājis 1350 EUR kā kompensāciju krimināprocesā (2.sējuma 31.lapa).

Tiesas kolēģija secina, ka nav pamata šajā krimināprocesā noteikt nemateriālā kaitējuma kompensāciju, jo krimināprocesā no vainīgā var tikt piedzīti tie zaudējumi, kuri netiek atlīdzināti saskaņā ar OCTA likumu, vai kuri pārsniedz OCTA likumā un saskaņā ar to izdotajos normatīvajos aktos noteikto apdrošinātāja atbildības limitu.

Tiesas kolēģija konstatē, krimināprocesā nav ziņu, ka cietušā krimināprocesā pieteiktie nemateriālie zaudējumi netiks atlīdzināti saskaņā ar OCTA likumu, ka apdrošinātājs noraidījis cietušā nemateriālā zaudējumu atlīdzības izmaksu.

Tāpat krimināprocesā pieteiktie nemateriālie zaudējumi, morālais kaitējums, nepārsniedz OCTA likumā un saskaņā ar to izdotajos normatīvajos aktos noteikto apdrošinātāja atbildības limitu, līdz ar to nav pamats lemt jautājumu par morālā kaitējuma kompensācijas piedziņu šajā krimināprocesā no apsūdzētā. Morālā kaitējuma kompensācija nav nosakāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 563. panta pirmās daļas 3.punktu, Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

atcelt Rīgas rajona tiesas 2019. gada 16. decembra spriedumu daļā par /pers. E/ noteikto papildsodu pēc Krimināllikuma 260.panta otrās daļas, par morālā kaitējuma 14 000 EUR (četrpadsmit tūkstoši *euro*) piedziņu.

/pers. E/ pēc Krimināllikuma 260.panta otrās daļas piemērot papildsodu transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 2 (diviem) mēnešiem.

Morālā kaitējuma kompensāciju daļā par 14 000 EUR (četrpadsmit tūkstoši *euro*) nenoteikt.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā Kriminālprocesa likuma 574., 575. pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā.

Pilna sprieduma pieejamības diena – 2020. gada 13. oktobris.

Tiesnese	D. Dumbre
Tiesnese	S. Kalniņa
Tiesnese	A. Niemane